

Grupa I

Pochodzenie i pierwsze lata edukacji Adama Chmielowskiego

Urodził się 20 sierpnia 1845 roku w Igołomi niedaleko Krakowa. Był najstarszy z czwórki dzieci zubożałej rodziny ziemiańskiej. Podczas sakramentu chrztu nadano mu imiona Adam Bernard Hilary. Kształcił się najpierw w Czernicach, gdzie osiedliła się jego rodzina. Ze względu jednak na chorobę ojca i problemy finansowe, wkrótce przeprowadzili się do Warszawy. Kiedy miał 8 lat, jego ojciec zmarł, a wychowaniem zajęła się matka i dalsza rodzina. Wkrótce potem rozpoczął edukację w szkole kadetów w Petersburgu, a następnie w gimnazjum w Warszawie.

Grupa II

Udział w powstaniu styczniowym

W latach 1861-1863 Adam Chmielowski studiował w Instytucie Rolniczo-Leśnym w Puławach, gdzie zastał go wybuch powstania styczniowego. Wziął w nim czynny udział i po przegranej bitwie pod Melchovem, ciężko ranny w lewą nogę, dostał się do rosyjskiej niewoli. Tam, w warunkach polowych i bez znieczulenia, amputowano mu nogę.

Grupa III

Działalność malarska

Rodzina wykupiła go z rosyjskiej niewoli i w obawie przed kolejnym aresztowaniem wysłała do Paryża, gdzie otrzymał nowoczesną protezę nogi. Po ogłoszeniu amnestii wrócił do Warszawy. Chciał zostać malarzem, rodzina była jednak przeciwna tym planom i wysłała go na studia inżynierskie w belgijskiej Gandawie. Adam Chmielowski nie porzucił jednak pasji malarskiej, kiedy otrzymał stypendium, rozpoczął studia w Akademii Sztuk Pięknych w Monachium. Tam poznał wielu znakomitych artystów i sam zaczął tworzyć. Nie traktował jednak sztuki jako źródła dochodu i sprzeciwiał się jej masowej komercjalizacji. Po powrocie do Polski namalował swoje najsłynniejsze dzieło – *Ecce Homo* (Oto Człowiek), obraz przedstawiający ubiczowanego i ukoronowanego cierniową koroną Jezusa.

Grupa III

Wrażliwość na ubogich

W pewnym momencie swojego życia Adam Chmielowski zafascynował się postacią św. Franciszka z Asyżu. Po powrocie do Krakowa w 1884 roku zajął się organizowaniem pomocy dla bezdomnych, biednych i samotnych. W 1887 przywdział habit, a rok później złożył śluby zakonne, przyjmując imię Albert. Wkrótce założył zgromadzenia zakonne braci albertynów (1888) i sióstr albertynek (1891) i wraz z nimi opiekował się potrzebującymi, zakładał domy dla osieroconych dzieci, niepełnosprawnych i chorych.

Śmierć i wyniesienie na ołtarze

Brat Albert, pomimo ciężkiej choroby, do końca życia poświęcał się podopiecznym. Zmarł 25 grudnia 1916 roku w Krakowie w opinii świętości. Został doceniony za zasługi w pracy społecznej już przez swoich współczesnych, w 1938 roku prezydent Polski Ignacy Mościcki nadał mu pośmiertnie Wielką Wstęgę Orderu Polonia Restituta. W 1983 roku Jan Paweł II ogłosił go błogosławionym, a 1989 świętym.

Uzupełnij tabelę

Uczynki miłosierdzia co do duszy	Sposoby realizacji	Uczynki miłosierdzia co do ciała	Sposoby realizacji
Grzeszących upominać		Głodnych nakarmić	
Nieumiejętnych pouczać		Spragnionych napoić	
Wątpiącym dobrze radzić		Nagich przyodziać	
Strapionych pocieszać		Podróżnych w dom przyjąć	
Krzywdy cierpliwie znosić		Więźniów pocieszać	
Urazy chętnie darować		Chorych nawiedzać	
Modlić się za żywych i umarłych.		Umarłych pogrzebać	